

4. The phenomenon of social partnership is a leading condition of functioning of adult education in Denmark. The social partnership is a form of co-operation of the government with the social organizations in financial legal questions, including the questions of the organization and the control of adult education. In the field of vocational training, including programs for adults, making the decision is based on three principles: tripartite cooperation between the government, employers and workers; the precise organization of social partners; the collective consent to a labour market.

Such cooperation should guarantee the unity of the colleges, the enterprises and administrative authority. Also it is necessary to provide the connection between the educational opportunities and employment, the adaptation of education, and training policy, qualifying requirements of the labour market and individual needs and skills that provide quality and demand on such programs.

5. Research proves that adult education in Denmark has got significant development for last 25 years. At the present moment, country gives more and more educational opportunities, the social partnership has considerably grown, social needs became more than the offered opportunities. Every year the every second adult takes part in the educational programs for improvement of professional qualification, personal development or for high-grade, useful rest.

6. The essential lever of the quality improvement and popularization of the adult education in Denmark is the system of financing. The new government of the country had accepted the certificate of grants' distribution in sphere of the general adult education. Henceforth the local authorities (municipality) is obliged to pay the grants at a rate of two third from charges of the local evening schools that offer the general educational courses for adults.

Максим Миколайович Романенко – студент II курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Тетяна Петрівна Кононенко** – старший викладач
кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ

ТУРИСТСЬКО-ОЗДОРОВЧА ДІЯЛЬНІСТЬ У СИСТЕМІ НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОЇ РОБОТИ ВНЗ ЯК ЗАСІБ ФІЗИЧНОГО РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ

За останні роки в нашій державі поступово зростає значення туризму, який є не тільки одним із ефективних видів активного відпочинку, а й впливовим засобом морального та духовного відновлення сил організму людини.

Необхідність розвитку спортивно-оздоровчого туризму у ВНЗ вимагає нового ставлення до питання, з яким пов'язано виховання, оздоровлення та освіта підростаючого покоління, а саме, отримання

нових знань; оволодіння набором умінь, навичок, формування стійкої системи ціннісних орієнтацій тощо. Поєднання різноманітних напрямків туристської діяльності, що включають активний відпочинок, розваги та пізнавальні моменти, передбачають зміну вражень і тісне спілкування з природним оточенням, що робить туризм привабливим і одним із найефективніших видів оздоровчої діяльності.

Відповідно до ст. 4 Закону України «Про туризм» в основі класифікації туристичної діяльності є: мета подорожі, характер організації, правовий статус, тривалість подорожі і перебування в певному місці рекреанта, сезонність, характер пересування рекреанта, його вік, активність [1, с. 22-23].

Велика різноманітність видів туризму та форм його проведення зумовлює необхідність виділення груп, за якими проводиться туристська діяльність у вищих навчальних закладах: *за характером туристичного маршруту* (рівнинний, гірський, водний, змішаний); *залежно від засобів пересування* (пішохідний, лижний, кінний, велосипедний, водний, автобусний, залізничний, авіаційний, комбінований); *за місцем проведення подорожі* (внутрішній (національний) та зовнішній (міжнародний)); *за діяльністю* (активний (веслові судна, плоти, катамарани, велосипеди) і пасивний (морські та річкові круїзи, подорожі на автобусах, яхтах); *за способом організації подорожі* – організований (плановий, самодіяльний), неорганізований (аматорський) [2, с. 120].

Треба відмітити, що самодіяльність у студентському середовищі є високою формою соціальної активності молоді, її варто розуміти як внутрішнє детерміноване самовираження особистості або групи. Студентська молодь надає перевагу саме організованому самодіяльному виду туризму.

На нашу думку, туризм потрібний кожній молодій людині але на різних рівнях, у різній нормі. У цьому виявляється зміст розподілу *студентського туризму* на дві частини, які однаково потрібні вищому навчальному закладу: «*масовий туризм*» – для великої кількості студентів ВНЗ та «*гуртковий туризм*» – для незначної кількості студентів. Щоб визначити, наскільки розвивати туристську діяльність у навчальному закладі, треба йти від студентів, їх інтересів, захоплень, схильностей. Практика показує, що з підвищенням рівня туристської діяльності у навчальному закладі, зростає і потреба в туризмі.

Пропонуємо більш детально зупинитися на *популярних формах туризму* в студентському середовищі. Як найбільш важливі, ми виділяємо групу з трьох елементів: *походи, екскурсії, зльоти*.

Сутністю туристської діяльності є *похід*. За видами туризму походи поділяються на пішохідні, лижні, гірські, водні, велосипедні, спелеологічні, автомобільні, мотоциклетні, вітрильні. За рівнем складності

походи поділяються в залежності від технічної складності, кількості природних перешкод, протяжності, тривалості – на *категорійні* (I-VI категорії складності) та *некатегорійні*.

Не менш популярною формою серед студентів є *екскурсійна робота*. Навчальні екскурсії організовуються з метою формування в студентів умінь спостерігати за навколишнім світом, сприяння розвитку наукового мислення, інтересу до вивченого матеріалу, ознайомлення з культурно-суспільним надбанням нашого народу та національними традиціями. До цієї категорії відносяться студенти, які вибирають пасивні форми проведення вільного часу.

Слід зазначити, що найбільш популярною формою туристської діяльності у ВНЗ є туристські *зльоти*, що проводяться за широкою програмою, яка включає різноманітні масові заходи, творчі конкурси, спортивні змагання. Вони охоплюють найбільшу кількість студентської молоді вузу.

Таким чином, для розвитку туристко-оздоровчої діяльності у системі навчально-виховної роботи ВНЗ необхідно:

1. Визначити пріоритет розвитку самодіяльного туризму, оскільки зараз дуже велика небезпека спрямування у бік пасивного (планового, екскурсійного) туризму.

2. Не впроваджувати туризм у навчальному закладі адміністративно-командними методами, а виходити з рівня розвитку туристських інтересів і здібностей студентів.

3. Особливу турботу організаторам туристсько – оздоровчої діяльності необхідно проявляти до тих студентів, які мають бажання серйозно займатися спортивним туризмом.

Підсумовуючи, слід наголосити, що спортивно-оздоровчий туризм посідає значне місце у суспільному житті студентів та сприяє формуванню навичок здорового способу життя, повної свободи вибору, змісту й тривалості занять, часу й місця їх проведення. Відносно вільні форми таких занять дозволяють вирішувати певні оздоровчі завдання, допомагають раціонально використовувати вільний час, підвищують працездатність, допомагають боротися з несприятливими умовами навчальної та трудової діяльності.

Література

1. Дегтяр В. Д. Основи оздоровчо-спортивного туризму: Навчальний посібник / В. Д. Дегтяр. – К.: Науковий світ, 2003. – С. 120 – 122.
2. Про туризм: Закон України від 15 вересня 1995 року № 324/95-ВР //Бюлетень законодавства і юридичної практики України. – 2008. – №2. – С. 22– 23.